

Era odată o vulpe vicleană, ca toate vulpile. Ea umblase o noapte întreagă după hrana și nu găsise nicăiri. Făcându-se ziua albă, vulpea ieșe la marginea drumului și se culcă sub o tufă, gândindu-se ce să mai facă, ca să poată găsi ceva de mâncare.

Şăzând vulpea cu botul întins pe labele de dinainte, îi vine miros de pește. Atunci ea rădică puțin capul și, uitându-se la vale, în lungul drumului, zărește venind un car tras de boi.

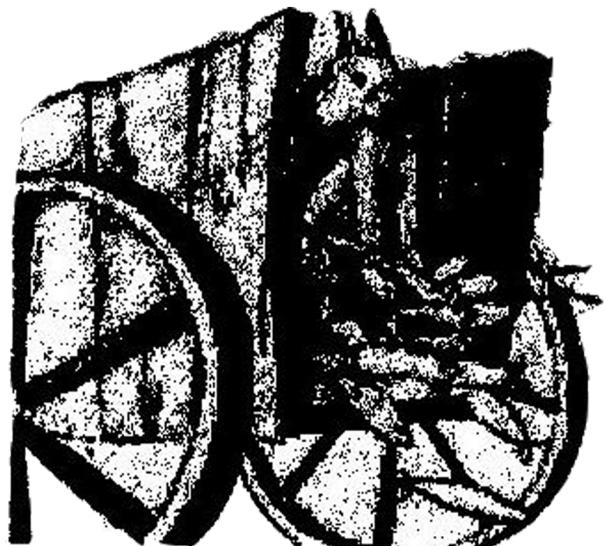
— Bun! gândi vulpea. Iaca hrana ce-o aşteptam eu. Și îndată ieșe de sub tufă și se lungește în mijlocul drumului, ca și cum ar fi fost moartă.

Carul apropiindu-se de vulpe, țăranul ce mâna boii o vede și, crezând că-i moartă cu adevărat, strigă la boi: Aho! Aho! Boii se opresc. Țăranul vine spre vulpe, se uită la ea de aproape și, văzând că nici nu suflă, zice: Bre! da' cum naiba a murit vulpea asta aici?! Ti!... ce frumoasă cațaveică am să fac nevestei mele din blana istui vulpoi!

Zicând aşa, apucă vulpea de după cap și, tărând-o până la car, se opintește și-o aruncă deasupra peștelui. Apoi strigă la boi: "Hăis! Joian, cea! Bourean". Boii pornesc.

Țăranul mergea pe lângă boi și-i tot îndemna să meargă mai iute, ca să ajungă degrabă acasă și să ieie pelea vulpii.

Însă, cum au pornit boii, vulpea a și început cu picioarele a împinge peștele din car jos. Țăranul mâna, carul scârțâia, și peștele din car cădea. După ce hoața de vulpe a aruncat o mulțime de pește pe drum, bine...șor! sare și ea din car și, cu mare grabă, începe să strângă peștele de pe drum.

După ce l-a strâns grămadă, îl ia, îl duce la
bizunia sa și începe a mâncă, că ta...re-i
mai era foame!

Tocmai când începuse a mâncă, iaca vine
la dânsa ursul.

— Bună masa, cumătră!
Ti!!! da' ce mai de pește ai!
Dă-mi și mie,
că ta...re! mi-i poftă!

— Ia mai pune-ți pofta-n cuiu,
cumătre, că doar nu pentru gustul
altuia m-am muncit eu. Dacă ți-i
aşa de poftă, du-te și-ți moaie
coada-n baltă, ca mine, și-i avea
pește să mănânci.

— Învață-mă, te rog, cumătră, că eu nu știu cum se prinde peștele.

Atunci vulpea rânji dinții și zise: Alei, cumătre! da' nu știi că nevoia te duce pe unde nu-ți e voia și te-nvață ce nici gândești? Ascultă, cumătre: vrei să mănânci pește? Du-te desără la băltoaga cea din marginea pădurei, vârâ-ți coada-n apă și stăi pe loc, fără să te miști, până despre ziuă; atunci smuncește vârtos spre mal și ai să scoți o mulțime de pește, poate îndoit și-ntreit de cât am scos eu.

**Ursul, nemaizicând nici o vorbă,
aleargă-n fuga mare
la băltoaga din
marginea pădurei
și-și vâră-n apă toată
coada!...**

În acea noapte începuse a bate un vânt răce, de îngheța limba-n gură și chiar cenușa de sub foc. Îngheată zdravăn și apa din băltoagă, și prinde coada ursului ca într-un clește.

De la o vreme, ursul, nemaiputând de durerea cozei și de frig, smuncește o dată din toată puterea. Și, sărmanul urs, în loc să scoată pește, rămâne făr' de coadă!

Începe el acum a mornăi cumplit ș-a sări în sus de durere; și-n ciudat pe vulpe că l-a amăgit, se duce s-o ucidă în bătaie. Dar șireata vulpe știe cum să se ferească de mânia ursului. Ea ieșise din bizunie și se vârâse în scorbura unui copac din apropiere; și când văzu pe urs că vine făr' de coadă, începu a striga:

— Hei cumătre! Dar ți-au mâncat peștii coada, ori ai fost prea lacom ș-ai vrut să nu mai rămâie pești în baltă?

Ursul, auzind că încă-l mai ia și în râs, se înciudează și mai tare și se răpede iute spre copac; dar gura scorburei fiind strâmtă, ursul nu putea să încapă în lăuntru. Atunci el caută o creangă cu cârlig și începe a cotrobăi prin scorbură, ca să scoată vulpea afară, și să-i deie de cheltuială... Dar când apuca ursul de piciorul vulpei, ea striga: "Trage, nătărăule! mie nu-mi pasă, că tragi de copac..." Iar când anina cârligul de copac, ea striga: "Valeu, cumătre! nu trage, că-mi rupi piciorul!" În zadar s-a năcăjit ursul, de-i curgeau sudorile, că tot n-a putut scoate vulpea din scorbura copacului.

Și iaca aşa a rămas ursul pâcâlit de vulpe!